

— Kis kutyám! — kiabálta hangosan zokogva, mert nem tudott mást mondani. — Kicsike, kis kutyám?

Odaszorította fejét a lihegő állat nyakához, belecsókolt a puha szőre közé, ölelte és így maradtak sokáig ketten, a csavargó és a kutya. Jó volt ez, talán soha ilyen jó érzést nem érzett még a csavargó. Aztán felállt, összeszedelőzködött, megkereste a kalapját, batyuját, letörölte a könnyeit, megveregette a kutya fejét s elindult vele a sinek között arrafelé, amerre a két acélszalag végtelenbe vesző útja vezetett. A teleg-ráfordítók csöndesek voltak s fölöttük hullottak szikrázva a csillagok, nagy fénykévéket lobbantva az augusztusi éjszakában.

Dallos Sándor.

ÉLŐ KERT.

*Virágmagokat tartok a kezemben,
S az ablakodnál megállok velük.
Éj van, de a nap ragyog fel szívemben,
S forrón és jénylőn a kezemre süt.*

*Éjjél közelg. A mag már szárat hajtott,
Hajnalban rajta bimbó bólogat.
Ha reggel lesz, s kihajolsz mosolyogva,
Átnyujthatom a nyílt virágokat.*

Falu Tamás.

SZOBOR.

*Elöttem fű, fák és virágágyak,
Madárajakról fölcsengő ima.
Most már tudom, hogy sűrű felejtés,
Amit lenn így hívnak: patina.*

*Állok az út csöndbe futó végén,
Mögöttem a ködös végtelen.
Ki is voltam? S mikor? Kibetűzni
Magam sem tudom már a nevem.*

Falu Tamás.